

1-го липня 2019

**Главі й Отцеві УГКЦ,
Блаженнішому Патріярхові Святославу**

Ваше Блаженство,

Звертаємося до Вас цим листом напередодні Вашої зустрічі, разом із членами Постійного Синоду та митрополитів УГКЦ, з Папою Римським Франциском у Ватикані 5 і 6 липня 2019 р. Зустріч відбудеться з участю всіх голів дикастерій Римської Курії, які відповідають також за УГКЦ, котра діє на історичних землях України й опікується вірними в країнах української світової діаспори.

Українські миряни зі світової діаспори під керівництвом Світового Конгресу Українців (СКУ) - з приводу візиту Президента РФ Володимира Путіна до Ватикану - в листі до Папи Франциска висловлюють занепокоєння всіх українців станом відкритої війни, яку росіяни розпочали на Донеччині й в Криму, чим Москва порушила міжнародне право й продовжує зневажати основні права людини. Українські миряни просять Вселенського Понтифіка нагадати своєму російському співрозмовнику про велику гуманітарну біду, яка принесла війна Україні, передусім українцям та, зокрема, й кримсько-татарським громадянам Української держави. Цю війну на територію нашої держави розпалили росіяни у формі «зелених чоловічків», і ту саму війну можна закінчити відкликанням російських солдатів та виведенням російського озброєння. Від убивчої зброї, яку безупинно завозять росіяни на нашу територію, кожного дня гинуть й отримують поранення українці, перетворюючи нашу багату й Богом дану землю на руїну пустелю та мінні поля. Війна триває 5-тий рік, і кінця їй не видно, та й в добрій волі з боку Москви більшість сумнівається.

Святіший Отець Папа Франциск у своїх посланнях та прилюдних виступах постійно наголошує на тому, що *сучасна людина повинна чутися вільною від загроз, тим паче від смертельних загроз*. Такі загрози супроти українців Росія може зменшити до мінімуму, якщо Москва буде дотримуватися

міжнародних засад у міждержавних взаєминах із суверенною Україною, та підчинятися принципам християнської моралі та етики.

Українська національна та релігійна спільнота різних християнських конфесій схвально та з радістю сприйняла події навколо створення нового церковного об'єднання п.н. ПЦУ та отримання її Главою, митрополитом Єпіфанієм Томосу від Константинопольського Патріярха Варфоломія. Очікуваний і століттями вистражданий Томос надав ПЦУ канонічний статус автокефальної, тобто самоврядної національної Церкви; вона заснована на давній християнській традиції Київської «софійної» Церкви, що є ще одним кроком на сучасному шляху до об'єднання різних Українських Церков цієї ж «софійної» традиції, якій скоро виповниться тисяча років (2021 р.), коли відзначатимемо завершення будівництва та освячення собору св.Софії в Києві. Миряни всіх християнських конфесій, які виникли та виростили на традиції Київської «софійної» Церкви, закликають плекати і зберігати молоді паростки автокефалії ПЦУ і не дати їх знищити ворожій пропаганді, під нашіптуванням синодальної РПЦ, ворожої до незалежної Української держави .

Блаженніший Патріярше й Отче Святославе!

Українські миряни з усього вільного світу добре почули й зрозуміли Ваші недавні слова, що на історичній зустрічі у Ватикані Святіший Отець має бажання *«проявити знак своєї близькості до УГКЦ, яка здійснює душпастирське служіння як на батьківщині, так і в різних частинах світу»*. Таку «близькість» супроти «далекої», себто «віддаленої» своїми церковними структурами УГКЦ можна втілити в життя та начинити повнотою євангельського благовістя - найбільш оптимально й структурно ієрархізовано - саме з допомогою патріаршого статусу УГКЦ. Про неї на увесь світ і перед вселенським зібранням єпископату Римської Церкви у 1963 році на сесії Другого Ватиканського собору урочисто заявив Митрополит, щойно звільнений в'язень російського Гулагу - Блаженніший Йосиф Сліпий.

У відповідь на цей заклик Митрополита-Мученика від імені катакомбної УГКЦ, яка зберегла живу віру українців через кров своїх мучеників, Папа Римський надав Главі УГКЦ широкі патріарші права та удостоїв його новим, досі не вживаним титулом – Верховний Архієпископ, а також прийняв його до колегії кардиналів Римської Церкви. Політичні обставини не давали

можливості Митрополитові Йосифові Сліпому швидко повернутися до Львова й обійняти свій митрополичий престіл. Тоді ж величну ідею патріархального устрою УГКЦ підхопили українські миряни, вони організували широкий патріархальний рух для підтримки й поступової реалізації структурних планів Митрополита Йосифа: він дав свою згоду прийняти титул Патріярха, створює добродійне патріарше Т-во св.Софія, і починає розбудовувати та закладати елементи патріаршого устрою УГКЦ вже на римській землі та серед світової української діаспори.

З того моменту сплило багато часу, сталися численні й великі події, в тому й у звільненій від тоталітаризму та суверенній Україні. На рідну землю повернулися Патріярхи-наступники Блаженнішого Отця Йосифа Сліпого, до Львова повернулася «Богословська Академія» в стінах УКУ, відтак перенесено адміністративний осідок УГКЦ зі Львова до столиці України, де побудовано патріярший собор Воскресіння Христового УГКЦ в Києві, а поряд із ним - Патріяршу курію з керівним центром у Києві. Умови існування та діяльності УГКЦ підвели українську греко-католицьку спільноту до такого стану, що назрів час, і настала *«повнота часу»*, щоб Вселенський Архієрей Римської Церкви нарешті визнав патріярший устрій УГКЦ, де Патріярх є водночас і примасом усіх католиків в Україні. Таке визнання допоможе зміцнити церковну солідарність греко-католицьких вірних в Україні, та консолідувати греко-католицькі структури в країнах української світової діаспори.

Українські миряни на рідних землях і в діаспорі, які об'єднуються в оновлені мирянські структури, в тому й патріархальні, продовжують заповітну діяльність своїх відданих і жертвних попередників. Вони заявляють вам, Блаженніші Патріярше Святославе, свою активну підтримку. І просимо донести наші щирі та давні прагнення Святішому Отцеві Францискові, до яких надихають нас усі Ваші великі попередники на владичному престолі УГКЦ у Львові та, відтак, у Києві.

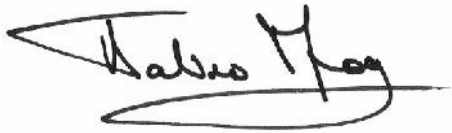
Визнання патріярхату УГКЦ, як і Томос про надання автокефалії для ПЦУ, допоможе українським християнам Київської «софійної» традиції пройти спільний шлях до братнього сопричастя і повної єдності Церкви Христової, під одним Пастирем.

Нехай у ці історичні й дуже відповідальні хвилини нарад єпископату УГКЦ й керівників дикастерій Римської Курії, під батьківським наглядом

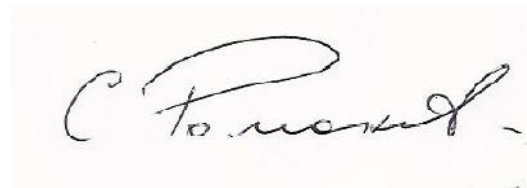
Святішого Отця Франциска, допоможуть нам усім, що в ці дні та години перебуватимемо в молитовній єдності, зрозуміти та пережити премудрі слова євангелиста Матвія (11:28-30), який закликав: *«Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облегу вас. Візьміть ярмо моє на себе й навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим. Ярмо бо моє любе й тягар мій легкий».*

Нехай Дух святий надихає Вас та омофор Богоматері-Оранти зі собору св.Софії в Києві огортає Вас, Блаженніші Патріярше, та всіх Ваших братів-владик в архиєрейському служінні Богові й українському народові, на римських нарадах 5 і 6 липня. Нехай Бог Вас благословить!

За Світовий Конгрес Українців

Павло Грод
Президент

Стефан Романів
Перший Віце Президент
Голова Релігійної Комісії СКУ